

Čís. 5967.

Nepřímý úmysl podle druhé věty § 1 tr. zák. předpokládá vedle základního dolosního bezprávného jednání a těžšího výsledku z něho nastavšího ještě pravidelnou, typickou souvislost mezi jednáním a výsledkem, tedy typický vztah adekvátní.

Vyžaduje se typická souvislost ve smyslu objektivním; není tedy třeba, aby si pachatel mohl býti vědom těžšího výsledku, nebo aby si ho dokonce byl vědom. Nepřímému úmyslu podle druhé věty § 1 tr. zák. nelze tedy rozuměti tak, jako by se skládal z prvku dolosního a kulposního.

(Rozh. ze dne 15. září 1937, Zm II 346/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem těžkého poškození na těle podle § 153 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Pod zorným úhlem hmotněprávního zmatku podle § 281, č. 9 a) a 10 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že tu není skutkové podstaty zločinu podle § 153 tr. z., poněvadž jednak po stránce objektivní schází prý zákonně potřebná příčinná souvislost mezi jednáním obžalované a ublížením na těle u M. nastalým, jednak po stránce subjektivní jednala prý obžalovaná v takovém omylu, pro který nemohla ve svém činu spatřovati zločin.

V prvním směru uvádí stěžovatelka, že prý není typické, že políček způsobil vpáčení pravého ušního bubínku. Zmateční stížnost má tu zřejmě na mysli, že obžalovaná jednala podle rozhodovacích důvodů v úmyslu nepřátelském, tudíž s úmyslem nepřímým ve smyslu druhé věty § 1 tr. z., ve kterémžto případě jest ovšem třeba, aby povstálý výsledek byl takového rázu, že ze souzeného jednání obvykle povstává, anebo snadno povstati může. Tato forma viny tedy skutečně předpokládá vedle základního dolosního bezprávného jednání a těžšího výsledku z něho povstavšího ještě pravidelnou, typickou souvislost mezi jednáním a výsledkem, tudíž příčinný vztah adekvátní (Mirička, Trestní právo hmotné, str. 55, Solnař, Několik úvah o příčinném vztahu a adekvátnosti v trestním právu, 1937, str. 56).

Leč zmateční stížnost neprovádí uvedený hmotněprávní zmatek podle závazného předpisu § 288, odst. 2, č. 3 tr. ř., totiž na jediném podkladě rozsudkových zjištění; vychází stěžovatelka po stránce skutkové z předpokladu, jako by bylo šlo o jeden políček, t. j. o jeden úder plochou dlaní do obličeje, kdežto rozsudek zjišťuje, že obžalovaná uhodila M. dvakrát po tváři, takže rozsudek nevyklučuje, že se tak stalo pěsti, a při nejmenším nezjišťuje předpoklad stěžovatelčin, že šlo o pouhý políček.

V druhém (subjektivním) směru je vývodům zmateční stížnosti v příčině tvrzeného omylu stěžovatelčina rozuměti zřejmě v tom smyslu, že

obžalovaná nastalý výsledek prý nepředvídala. Ani v tom směru není zmateční stížnost provedena podle zákona; vždyť rozsudek nic takového nezjišťuje.

Ostatně vychází tu zmateční stížnost i z názoru právně pochybeného, neboť zákon vyžaduje v případech nepřímého úmyslu typickou souvislost, o níž byla řeč, jen ve smyslu objektivním a nevyžaduje, aby si pachatel mohl býti vědom, anebo aby si dokonce byl vědom těžšího výsledku. Nepřímému úmyslu po rozumu § 1 tr. z. nelze tudíž rozuměti tak, jako by se skládal z prvku dolosního a kulposního (rozh. č. 1424, 3054 Sb. n. s., viz také Solnař, I. c. str. 56).

Čís. 5968.

Nezbytnou podmínkou kvalifikace krádeže podle § 174-I a) tr. z. je, že pachatel byl opatřen zbraní nebo jiným nástrojem nebezpečným osobní bezpečnosti za tím účelem, aby jich použil podle okolností proti osobě, která by ho při krádeži přistihla.

Krádež spáchaná s předměty uvedenými v § 174-I a) tr. zák. může se sbíhati se zločiny podle § 81 a 98, písm. b) tr. zák., když pachatel, při činu dopadený, ještě než odcizil cizí věc, použil zbraně, aby zmařil své zadržení.

Úmysl zbraní opatřeného pachatele, použití jí, aby ohrozil toho, nebo spáchal skutečně násilí na tom, kdo by ho při krádeži přistihl nebo ho pronásledoval, a aby tak odstrašením nebo skutečným násilím zabránil přistížení nebo dopadnutí na útěku, není vyloučen současným úmyslem pachatelovým, použití zbraně i jako prostředku ke spáchání krádeže prisvojením si zastřelené zvěře.

(Rozh. ze dne 15. září 1937, Zm II 285/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnosti obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, pokud jím stěžovatelé byli uznáni vinnými zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 174 I a) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Nezbytnou podmínkou kvalifikace krádeže podle § 174 I a) tr. z. je, že pachatel byl opatřen zbraní nebo jiným nástrojem nebezpečným osobní bezpečnosti za tím účelem, aby jich použil podle okolností proti osobě, která by ho při krádeži přistihla, buďto že by se se zbraní postavil zmíněné osobě na odpor, nebo by ji jen ohrozil, chtěje ji zastrašiti nebo zajistiti si tím útěk, aby vynutil na osobě jej přistihnoucí a stíhající opominutí stíhání a zadržení; zmíněná kvalifikace není však dána, pakli by vinník zmíněnými předměty chtěl provésti toliko samu krádež, nebo jde-li o nenabitou střelnou zbraň, nemá-li pachatel po ruce náboje (srov. rozh. býv. víd. n. s. č. 58, 69, 3608, rozh. zrušovacího soudu Sb. n. s. tr. čís. 1653, Dr. Miřička, Trestní právo hmotné, str. 349).